

Ανατομία ενός γάμου (Μαρία Λουπίδου)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο κ. Κώστας και η κ. Ελένη, ζούσαν στο Λονδίνο πολλά χρόνια. Ήταν το τυπικό ελληνικό ζευγάρι ηλικιωμένων που ζούν στα ξένα. Συνεπείς στις συνάξεις της ομογενειακής κοινότητας, παρόντες ανελλιπώς στις ακολουθίες της ορθόδοξης εκκλησίας και αγαπητοί σε όλους όσους τους γνώριζαν.

Κάθε Κυριακή μετά την εκκλησία πήγαιναν στο γωνιακό καφέ, ένα τετράγωνο μετά την εκκλησία, και προσκαλούσαν όποιον έβρισκαν κοντά τους και τους χαιρετούσε. Στην αρχή, αρνιόμασταν ευγενικά αλλά επειδή το μαγαζί ήταν σε βολικό σημείο και ήταν ένα νεανικό στέκι, συνηθίσαμε να πηγαίνουμε και εμείς εκεί και να ανταλλάσσουμε για λίγο μαζί τους μερικές κουβέντες.

Χωρίς να το καταλάβουμε, ο κ. Κώστας και η κ. Ελένη έγιναν η αγαπημένη μας παρέα κάθε Κυριακή. Είχαν το χάρισμα να είναι ευχάριστοι, γελαστοί και να μην περιαυτολογούν - πράγμα σπάνιο για ανθρώπους μεγάλης ηλικίας και μάλιστα νοσταλγούς της πατρίδας. Είχαν νεανική καρδιά και αντίληψη, πιο πολύ άκουγαν παρά μιλούσαν, θυμόταν όλα τα ονόματα των φοιτητών ή νέων ανθρώπων που είχαν έρθει για δουλειά στο Λονδίνο - ακόμα και αν τους είχαν συναντήσει μόνο μια φορά - και στο τέλος, δεν άφηναν ποτέ κανένα να πληρώσει τον καφέ του. Είχαν κάνει συμβόλαιο θαρρείς με τα starbucks και δεν προλάβαινε κανένας πριν από αυτούς να κεράσει ή να φύγει έχοντας εξοφλήσει τον λογαρισμό του.

Το πιο σημαντικό τους χαρακτηριστικό ήταν ότι μπορούσαν να σε κάνουν να «ανοιχτείς» χωρίς κόπο. Ο τόνος τους ήταν πάντα γλυκός, προσωπικός και εξομολογητικά αληθινός. Δεν μας μίλησαν ποτέ για δυσκολίες τους ή αναποδιές. Δεν θυμάμαι να έχουν αναφέρει αν έχουν παιδιά αλλά αδιόρατα είχα σχηματίσει την εντύπωση ότι ήταν κάπου μακριά. Δεν τους θυμάμαι επίσης ποτέ σε οικογενειακές γιορτές καθώς και εμείς εκείνες τις μέρες επιστρέψαμε στην Ελλάδα και έτσι δεν τους συναντούσαμε στην εκκλησία ή σε κάποια γιορτή.

Στο μυαλό μας ήταν πάντα ένα ζευγάρι. Ενωμένοι σε όλα. Θυμάμαι μοναδικά περιστατικά που εξηγούν μόνα τους την υπέροχη συμβίωσή τους. Η κ. Ελένη έλεγε χαριτωμένα ότι ο σύζυγός της καθόλου δεν την νοιάζεται. Φυσικά δεν γινόταν από κανέναν πιστευτή. Δεν χρειαζόταν να μιλήσεις μαζί τους για να καταλάβεις την βαθιά αγάπη τους, αφού μιλούσαν με τα μάτια, οι κινήσεις τους στον χώρο ήταν τόσο αρμονικές γεμάτες έγνοια ο ένας για τον άλλο που δεν χρειαζόταν τίποτε άλλο. Εξηγούσε τότε η κ. Ελένη ότι είχε «πιαστεί» γιατί ο κ. Κώστας το βράδυ τραβούσε το μαξιλάρι του πιο μακριά από το δικό της με αποτέλεσμα να «κάνει ρεύμα» στο χώρισμα ανάμεσα στα δύο προσκέφαλα και να πονά ο αυχένας της! Ο κ. Κώστας έλεγε ταπεινά ότι της έκανε εντριβή μέχρι να περάσει και εκείνη παραδεχόταν ότι ήταν μια χαρά! Άλλη φορά ο κ. Κώστας είχε αναφέρει πως ακόμα και η γυναίκα του έχει τις παραξενιές της, «θέλει κάθε βράδυ να κάνω μπάνιο!» «ε, και εγώ δεν της χαλώ χατήρι, μπαίνω μέσα στο ντουζ, ανοίγω την βρύση, και περνάω το δάχτυλο μου για να ακούγεται το νερό που πιτσιλάει δεξιά και αριστερά». Η κ. Ελένη έκπληκτη έσκαγε στα γέλια και τον μάλωνε τόσο χαριτωμένα όσο κανένα άλλο ερωτευμένο ζευγάρι.

Στην συνείδησή μου, χωρίς να το πολυκαταλάβω καταγράφηκε η συμπεριφορά τους, σαν το πιο ωραίο παράδειγμα έγγαμου βίου. Χωρίς να ξέρω καμία λεπτομέρεια χαρακτήρα, κατάστασης, μορφωτικού επιπέδου, οικονομικής θέσης κτλ. Πρόσφατα μια άλλη λεπτομέρεια με έκανε να βεβαιωθώ γι' αυτό. Έμαθα εντελώς τυχαία, ότι ο κ. Κώστας και η κ. Ελένη πέθαναν ανήμερα της γιορτής τους. Κοιμήθηκαν τον μεσημεριανό τους ύπνο και δεν ξύπνησαν. Έτσι απλά και

ήσυχα, έφυγαν μαζί για τον ουρανό. Τότε κατάλαβα ότι και τα ονόματά τους ήταν ακόμα συνδεδεμένα και ότι ο στόχος: «να ζήσουν την ζωή μέχρι τον ουρανό» είχε επιτευχθεί από κοινού.

Η αστυνομία του Λονδίνου, προσπάθησε να εξιχνιάσει αν πρόκειται για έγκλημα, όπως οφείλει να κάνει σε όλες τις αντίστοιχες περιπτώσεις. Υπάρχουν τόσα πολλά στοιχεία ότι ο γάμος τους ήταν «το τέλειο έγκλημα» χωρίς ποτέ να «σκοτώσουν» τον γάμο τους, αλλά ποιος να το εξηγήσει στην βρετανική αστυνομία...